

Перець

№3 (86) Київ
лютий 1946 р.

1945
ТРАВЕНЬ

9

день
перемоги
НАД
Німецьчиною

1945
Вересень

3

день
перемоги
НАД
ЯПОНІЄЮ

1946
ЛЮТОГО

10

день ВИБОРІВ
ДО Верховної РАДИ
С Р С Р

ДНІ ВЕЛИКИХ ПЕРЕМОГ БЛОКУ КОМУНІСТІВ І БЕЗПАРТІЙНИХ

Малюнок Бе-Ша.

Малюнок К. Агіта.

— Купіть оці лижі, хороші полозки будуть до саней.

СПОГАД ПРО ДУМУ

Не для сміху, не для глузу
Розповів старий Іван,
Як він хотів потрапити в Думу
Депутатом від селян.

Царська влада прелукава
Прав голоті не дала,
Але я одержав право
Від бідняцького села.

І на сході при народі
Я сказав без лишніх слів,
Що скінчилося, і годі
Спину гнуть на куркулів.

Раптом все загомонило,
Став кричати глитай Пузир:
— Ми тебе за враже діло
Відпровадимо в Сибірі!

Та якраз міцний на руку
Мій покійний друг Архип
Взяв за комір того дуку
І потряс його, мов сніп.

Піднялася завірюха,
Біднота пішла в борню...
Вдарив хтось когось у вуха,
Хтось вхопився за люшню.

На землі шматки від свити,
Крик і стогін на землі:
— Молотить, так молотити,
Щоб об'якли куркулі!!

Але з волості примчали
Чорні стражники якраз,
Я нагаями розігнали
По чужих канавах нас.

Через це у нас не вийшло
Здвигу проти багача
І обрали в Думу Дишло
Севаст'яна Кузьмича.

Та мене на зло багатим,
Там, де череду я пас,
Називали депутатом
Бідні люди довгий час.

І тоді, коли без шуму
Дишло дерся до мети,
Раптом цар Державну Думу
Розігнав під три чорти.

Подивитись було мило,
Як з столиці прямо в двір
Дишло те загуркотіло
З капелюхом набакір.

— Ну, сказав я, пане Дишло,
Обірвався значить бас,
Та коли у вас не вийшло,
Будьте певні, вийде в нас!

І дивіться, — зникли дуки,
А колишній чередник
Має вільні чесні руки,
Вільний розум і язик.

Має всі колгоспні блага, —
Щедрий славний урожай...
І тому така наснага
Ллється з серця через край.

Аж тепер від ниви й саду,
Від людей колгоспних хат
Іду я в Верховну Раду,
Як народний депутат!
Володимир ІВАНОВИЧ

БРИЧКА

Це не видумка й не казка,
Достоєнно це було, —
От послухайте, будь ласка:
Десь жило собі село,
І не сумно й не печально.
Я б сказав жило нормально.
Люди чесно працювали,
Кошки плели з лози,
Трактори ремонтували,
Борони, плуги, вози.
Молодиці пряжу прями,
Вал валили цілий день.
За роботою співали
Фронтвих, нових пісень.

Раптом щось застугонило,
Загризло звідала,
Затряслось на людях тіло,
Ходором пішла земля.
У селі таке знялося,
Що аж стало сторч волосся.
З усієї, раптом, сили
Пси в селі тому завили,
Корови ж, воли, телята
Підняли страшений рев.
Жеребці та жереб'ята
Стрибали поверх дерев.
Дітки кинули гам-гам
І тулилися до мам.

Закричали свійські птиці,
Куд-кудах, куд-кудах...
Підлітали до зірниці,
Потім падали на дах,
Деякі пришикли в хвості,
Багатьох немає й досі,
І лише одні солдати,
Не з рідні котрим страх,
Посміхались біля хати,
Позираючи на шлях,
Крізь туман та верховіття,
Звідкіля — повзло страхіття.
І гриміло так запекло,
Що в селі хати тряслись.

Мабуть, чудом цим у пекло
Грішників везли колись.
Засміявся дід Музичка:
— «Люди добрі, та це ж
бричка»

Із сусідньої артілі,
Це таку сами зробили»
Всім од серця одягло, —
Втихомирилось село.
Бричку вигнали нагально.
Ну, і знов живуть нормально.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

А трапилось це тут така ж у Києві, у 104-ій крамниці, що коло Бесарабського базару. День був звичайний, не дуже похмурний, не дуже сонячний. Стоять собі коло прилавку люди і купують хліб.

Аж, ні, брешу, не купують, а сперечаються з продавщицею. Хліба чорного просять. А їм не дають. Тобто дають, але не стільки, скільки належить, а «пополам з коврижкою».

Деякі замислені інтелігенти, щоправда ні слова не сказавши, віддають свої карточки, їм там виріжуть, що потрібно, дадуть трохи хліба, трохи коврижки — і квит. Мир і спокій.

Зате більшість покупців, як з лавцюга зірвались: не хочемо, кричать, коврижки, дайте самого хліба, — ну що ти їм зробиш?

Один дідок, навіть, сльозу пустив. Мені, каже, і так з малолітства від золотухи спокою нема, а ви мені силоміць на мої законні хлібні картки деякі солодощі пхаете.

Проте, продавщиця не розгубилась. — Ви, старий брехун, каже, пробачте, ще не купували, а вже й нюні розпустили. Немає в цім коврижковім повідлі нічого солодкого, а навпаки воно більше кислотою віддає.

Знайшовся серед публіки і такий відчаюга, що до самого завідувача пішов. Такий молодий хлопець, у шинелі без погонів, видати — недавно з армії, тому й сміливий такий. — Дозвольте заявити вам, — тихо сказав він, — що у мене на вашу коврижку грошей не вистачить. Я з собою захопив акурат на цигарки і на хліб. Дозвольте, каже, наступного разу взяти коврижку...

— Е, ні, ні за які коврижки — розгнівався завідувач. Всім хліба та хліба! А куди я дві тонни коврижки подіну? Сам же не з'їм? Тим більше, що мені її в грузовику подавили, усе повідло вичавили.

З тим і розійшлися.

Але після всього цього гамору і скандалу прийшов завідувач додому, із'їв миску супу з чорним хлібом (без усякого повідла), ліг на канапку і задрімав. І приснився йому такий сон:

Заходить він до перукарні, як завше стрижеється голиться. А коли дійшло до одеколону, глянув скося на прейскурант і каже потихеньку: не треба.

Але перукар ехидно посміхнувся, міцніше зашморгнув на горляніч в клієнта простирадло і вхопив пульверизатора.

— Голубчику, — ніжно попросив зав. крамниці, — ви, принаймні, не цим би, а трійним, їй-богу, грошей не захопив...

— А цвіточний я куди подіну, — гаркнув на нього перукар, у мене його 130 літрів... Купатися мені в ньому, чи що?

І далі сниться завідувачеві: прийшов він до лазні. Тільки встиг, як то кажуть, перше мило змити — схопили його чийсь дужі руки і потягли через увесь «перший клас». — Куди ви мене? — спитав приголомшений зав. — До парної, була лаконічна відповідь. І в ту ж таки мить опинився він у тіснуватому приміщенні, де за парою не видно було власного черева, а гарячина дорівнювала середній температурі нормального пекла.

— Я не можу, у мене серце хворе, пустить мене, — задихався завідувач. Але чийсь глузливий голос відповів: «А що в мене пара задури в лазні буде гнутити? Прийшов до лазні — мийся, є тут парна — парся».

— Але я не хочу... ви не маєте права...

— Мало чого не хочеш — буркнув все той же голос — я теж не хотів коврижки, а ти мене нагодував, от я тебе тут і попарю...

Не знаю, чи після цього страшного сну змінив свої погляди на «коврижку» зав чи ні? Коли — ні, слід було б його і наяву, як належить, «попарити».

К. ЛІЕНТ.

Картина художника Маковського «Не пущу» та її новий варіант (Худ. Козюренко).

ЖИВЕ ГАДАННЯ

На київським, нашім веселім базарі
На крамарку дивну колись я набрів.
Вона працювала з природою впарі, —
Привозила квіти з своїх Броварів.
Тітуса — ботанік: і взимку і влітку,
У всяку годину — тижні, місяці
Виносить для торгу нев'янучу квітку,
Оракулом щастя держить у руці:
— «Купіть, мої дамочки!... Щось розп'ятати
Тож ближче підходьте, ставайте сюди!
В оцих пелюстках можна долю вгадати, —
Сім тижнів ця квітка живе без води,
Задумайте все, що хотіли б узнати.
На тиждень четвертий не всохне вона —
То можна із фронту хазяїна ждати,
Усе, що задумали — буде сповна...»
Тітусі купують... Бо що там казати,
На серці печаль і тривога: війна!..

І часто ходили до тітки Софії,
Пророка — ботаніка люблять вони:
— Ви знаєте: квітне! Я листки молодії...
— То — щастя: прийдуть... Прийдуть сніги!
Коли ж хто розкаже, що квітка та сохне,
Я на крамарку дивиться жадібно так, —
Премудра Софія засмучено охне:
— «Купіть ще й оцю... щоб перевірити знак!».
Немов у маленькім столітнику, а квітці
Листочки дебеті і синьо-ясні...

Та крамарка, тітка в рожевій намітці,
Як привид минувшини, входить в ці дні.
Надії на щастя — в народі квітчасті...
А крамарі хитрі проходять в юрбі —
Що навіть з людської печалі й нещастя
Уміють данину збирати собі.

Терень МАСЕНКО.

— Що ми можемо відмітити на сьогоднішній день? На сьогоднішній день робота нашого колективу є значним доповненням до роботи театру мініатюр.

Перевелися женихи

Минає літо і зима,
А я, подруженьки, сама,
Ох, та й настали ж дні лихі—
Перевелися женихи!

Один у мене був торік —
Сусіда по квартирі,
Тримався довго віддалік
І все ж признався щиро,
Такий замріяний блондин
З блакитними очами...
Мене любив безумно він
І я його так само.

Але... студент! І, як на зло,
Учивсь на агронома, —
А я не хочу на село,
Ну, й розійшлись, відомо...

Ох, ох, настали дні лихі —
Перевелися женихи!

А другий був — і не кажіть —
Немає більш такого!
Не міг без мене й дня прожити
Так само — я без нього,
Як він кохав, як ревнував!
(Ото ще дивна звичка!)

Та... на утриманні він мав
Матусю й дві сестрички,
А сам—учитель... Вісімсот —
На місяць малувато!
Три дні проплакала — і от
Знов мусняла шукати...

Ох, ох, настали дні лихі —
Перевелися женихи!

А третій... третій був — герой,
З таким дружити варто:
Себе на фронті хлопець той
Прославив не на жарти;
Мав штук п'ятнадцять орденів
І в центрі — дві кімнати,
Мене підряд він десять днів
Запрошував гуляти:

І от пішли ми з ним в кіно.
А черга там — на славу, —
Герой же, звісно, все одно,
Без черги має право...
Вмовляю, штурхаю «Іди!»
А він: «Та хай... Нічого...
Постоїмо...» Туди-сюди —
І плюнула на нього!
Спитайте за що — в час війни
Таким давали ордени??

Ох, ох, настали дні лихі —
Перевелися женихи!

Четвертий — драматургом був,
Мав сорок літ із гаком,
Мое він серденько здобув
Не тим, що клявся й плакав:
Купив він якимсь днем яким
Путьовку нам до Сочі,
І я на відпочинок з ним
Поїхала охоче.
Практичний був жених оцей,
Але — яка скотина!
Він мав дружину й двох дітей
І він їх не покинув!
Знов після Сочі я сама,
Минає літо і зима...

Ох, ох, настали дні лихі:
Перевелися женихи!

Ігор МУРАТОВ.

КОНЬЮНКТУРА ПІДВЕЛА

(Театральна повість в трьох картинах)

Картина I

Театральний ярмарок, або, як його ще звали — ярмарок слави, збирався в столиці щосені. З'їжджался на нього директори, художні керівники, режисери, солісти, герої і звичайні собі актори. Ярмарок вирував по кілька тижнів. Директори щось продавали та купляли, художні керівники шукали хороших п'єс та підбирали акторів для них, а актори із виглядом змовників, шепталися по кутках. Ходили тут і драматурги. Вони показували кожному нові та перефарбовані п'єси і клялися, що кращого краму не було, не тільки в наші дні, а навіть у старі класичні часи.

Але головне, за чим їхали на театральний ярмарок, була кон'юнктура. Вона вказувала, що і як треба ставити в даному сезоні, отже, ніхто, не міг без неї обійтися.

Перший післявоєнний театральний ярмарок почався невдало. Все на ньому було, як і раніше, але ж бракувало головного. Не визначалася кон'юнктура, а тому всі ходили збентежені. Та ось одного дня дуже поважний жрець Мельпомени сказав у колі близьких знайомих:

— Повідаю вам, друзі, по секрету. Казав мені вчора приятель, що його товариш чув від однієї особи, яка здорово в курсі справ, що після війни треба дати глядачеві проблемну розвагу.

Через десять хвилин увесь ярмарок знав про цю розмову і з полегшенням зітхнув. Кон'юнктура окреслювалася...

Картина II

Драматург Дмитро Терпкий два місяці працював по дві зміни підряд. Нарешті, і він, з легким серцем і важким рукописом у руці, прибув на ярмарок.

— Та де ж ти бродиш, моя доле! — кинувся до нього давній приятель режисер Вячеслав Бенуарний.

— Кінчай п'єсу. Ось вона, невмируща!

— А що ти відобразив у ній?

— Війну! — гордо відповів автор.

— Що ж ти, голубе, наробиш?!

— А хіба що? — стривожився Терпкий.

— Не та кон'юнктура, друже. Послухай мене. Досить нам війни. Всі її бачили, всі знають. Нам треба заспокоїти глядача.

— Промазав! — скрикнув Терпкий, схопившись за голову. — А я ж у дві зміни гнав...

Бенуарний почав заспокоювати друга:

— І в Шекспіра, Митя, були невдачі... А ти перебудуйся на ходу.

— Подумаю, — глухо сказав Терпкий...

Через кілька днів його знову побачили на ярмарку. Похмурість, як рукою зняло. Навпаки — очі драматурга якось хитрувато посміхалися. Зустрівши Бенуарного, він вигукнув:

— Придумав! Прямо геніально придумав! Дякую за пораду. П'єсу переробляю... Одне

Малюнок В. Гливенка.

ПОЗАШКІЛЬНЕ ДОЗВІЛЛЯ

— Голова Райради обіцяв ковзанку організувати, піднести наше дозвілля на небувалу височінь, — так що доведеться знову лазити по дахах і кататись на трамвайних буферах.

слово, буде так: — Герой повертається з армії додому. Виявляється, що його дружина жила з одним ворожим елементом. Вона благає простити її, але герой принципово невимовний. В цей час повертається з армії друг героя. У нього дружина хороша, але ж він полюбив на фронті іншу і тепер не знає, як йому бути. Розв'язує проблему герой. Він одружується з дружиною свого друга, бо вони подобалися одне одному ще до війни. Потім друзі спільними силами ремонтують зруйнований будинок, в якому й поселяються. Закінчується п'єса новосіллям друзів. І зветься вона «Відбудована любов»:

— Во-во! — рішуче сказав Бенуарний. — Переробляй, Митя, скоріше, а я залишу вікно в репертуарі.

Картина III

Скоро казка кажеється, та довго прем'єра робиться. Аж тоді, як упав на землю сніг, «Відбудована любов» вийшла на сцену. Автор і режисер дуже хвилювалися, але вистава йшла нормально. Ніхто з глядачів не спав, навіть було кілька спроб сміху.

Після вистави директор театру запросив до свого кабінету автора, режисера і головних персонажів, щоб за старим театральним звичаєм «прикропити» прем'єру.

Вже пролунали гарячі слова і піднесли всі чарки, як раптом відчинилися двері і до кабінету зайшов лейтенант з жінкою середніх ро-

ків. Жінка підійшла до столу і мовчки поставила великого глечика, а лейтенант сказав:

— Прийміть від глядачів.

— Чудово! — скрикнув директор. — Маси виявляють свої почуття. Але пробачте, що ж у глечику?

— Ніженські огірки! — відрпортував лейтенант.

— Трохи дивний подарунок, — промовив директор, проте, вдалий. Саме під момент!

І проковтнувши горілку, він жадібно почав їсти огірка, та тут же йому звело щелепи на бік.

— Що за кислотина! Північний полюс бачу!

— Огірки варті вистави, — усміхаючись сказав лейтенант. — Вони приготвлені за тим же рецептом, що й п'єса. Водюю налили, а солі забули покласти. Отак і ми кривились, як дивилися вашу виставу.

— Пробачте, ви не розумієте, — загарячкував режисер. — Та в п'єсі надзвичайні ситуації!

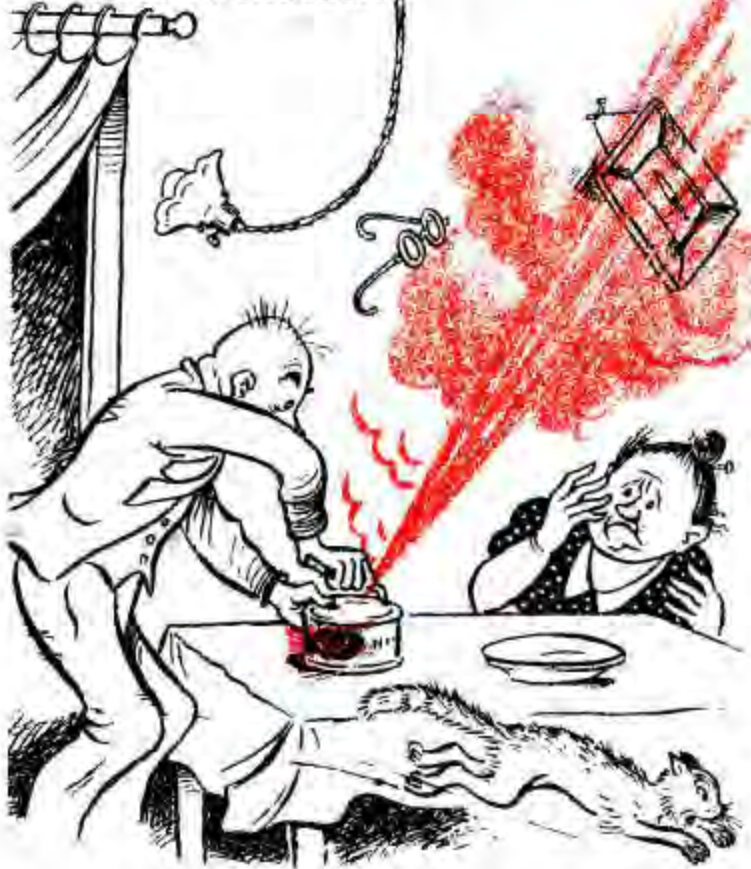
— А ми хочемо не ситуації, а людей побачити, — відповів лейтенант. — Хочемо побачити, як вони перемагали, як працювали і серце їхнє. А розуміємо ми добре. І коли ще таку п'єсу поставите, то ці огірки на сцену полетять!

По цих словах глядачі вийшли. Директор подивився на присутніх і гірко промовив:

— Підвела нас кон'юнктура...

Лаврін ГРОХА.

Малюнок О. Козюбенка.

Вечера з томатною емергією.

ГОЛИЙ ВАЛЕТ

Оповідання

Початок нашого оповідання застає Савелія Порфировича Лопаточку в зоні слави. Він начальник одного з великих відділів досить поважної й авторитетної в місті установи. Про нього (й про відділ, і про Савелія Порфировича) знають, як любить висловлюватися сам Лопаточка, в «дуже авторитетних колах». І це надає Лопаточці відповідного блиску й солідності.

Савелій Порфирович товариш дуже перевантажений. Замкнувшись у кабінеті, він зранку повисає на всіх чотирьох телефонах. Когось запитує: «Як ваша думка?» Другого: «Якої думки про це Семен Петрович?» Третього: — «Цікаво було б знати, що скаже Іван Юхимович», четвертому нагадує: «Не забудь спитати Петра Сергійовича, а то образиться, що не погодили». П'ятого перекоонує: «Я б з дорогою душею, але незручно без Анатолія Борисовича». Шостому вичитує: — Що ти мене вчиш! Сам знаю, що це залежить тільки від мене, але без Аркадія Степановича не дам». На сьомого покрикує: «Я вам не прораб, а керівник відділу. Коли я керую в мене немає часу на дрібниці!» Восьмого розпикає: «Хто вам дозволив? Під суд захотіли, мерзотники!!! З Дмитром Корнійовичем посварити!!!» Перед дев'ятим аж танцює коло телефону: — «Будь ласка! Прошу... Як лист перед травню... Даю розпорядження». Перед десятим... Але десятий — це вже законна дружина: — «Кішечко, — попереджає Лопаточка, — сьогодні в нас пулечка. Буде Анатоль Борисович. Ти там сообрази щонебудь до «бургузького» (так Савелій Порфирович називає чистий спирт, настояний на калгані).

Закінчивши телефонні розмови, Лопаточка розгортає папку з паперами. Натренованим оком він пробігає штамп і підпис адресата. Залежно від цих об'єктивних даних зелений олівець Савелія Порфировича народжує резолюцію. Повну збірку резолюцій забирає секретарка. Через годину вона повернується до кабінету, й Савелій Порфирович підмажує готові листи красивою закорючкою, схожою на модерну дамську брошку з сердечком посередні.

Домалювавши останню брошку, Лопаточка фамільярно щипає секретарку вище ліктя й каже:

— Ну, серденько, тепер можна викликати машину. Ваш начальник поїде на об'єкт. Подзвоніть їм, хай підготуються.

Проходячи приймальною, Савелій Порфирович одмагується від одвідувачів, що кидаються йому назустріч.

— Не можу, не можу... Викликають!.. Іду погоджувати плани! — Й виходить такий солідний, такий відповідальний, що декому здається, ніби вся його фігура випромінює якесь авторитетне керівне сяйво.

В установі, де працював Савелій Порфирович, серед завів, замів і начальників секторів любили повторювати афоризм Лопаточки, який народився після доброї чарки «бургузького» на одній інтимно-відповідальній пульці.

— Керувати, — відповів Лопаточка на чмесь запитання, — значить наперед передбачати... з ким погодити, кого звільнити, коли сказати «пас», а коли битися до «без козиря», кого віддати під суд, а кому й пропустити, зважаючи якої масті валет.

— Иш ти! — засміявся начальник Лопаточки Анатоль Борисович, — гляди, щоб при п'яти козирях не залишитись без взятки!..

З пульки афоризм Савелія Порфировича принесли в установу, звідти рознесли по інших установах, а потім через рідних і знайомих афоризм дійшов до постійно-безнадійних відвідувачів прийомної товариша Лопаточки.

Одного разу, коли він збирався «іхати на об'єкт» і одмагувався від одвідувачів: «Викликають!.. Іду погоджувати плани!» — йому було нанесено легенький удар. Виходячи з прийомної, він почув дещо змінений варіант свого афоризму.

— Керувати, — сказав хтось услід, — значить наперед передбачати сьогодні, що угробити завтра...

Це зіпсувало Лопаточці настрої, і він наказав шоферові іхати не «на об'єкт», а до дому.

Другого удару він зазнав дома від рідної дочки, учениці дев'ятого класу.

Телефони, резолюції, об'єкти, плани; преферанс, «бургузьке» так і не дали змоги відповідальному товаришеві Лопаточці стати Лопаточкою-батьком. Він, правда, пам'ятав, що його дочку звать Оксаною, але ще більшого навантаження взяти на себе вже не міг. Савелій Порфирович так рідко бачився з дочкою, що раз якось, зустрівши її в напівтемному коридорі, не впізнав і спитав: «Тобі, дівчинко, до кого?» А почувши: «Татко, це ж я!» — глянув скося на неї й промирился: — «Гм... Коли ж ти встигла так вирости?»..

І от сьогодні дочка раптом «без доклада» безцеремонно вдерлася в його службові справи. З несподіванки Савелій Порфирович мало було не втратив керівну лінію й авторитетно-відповідальний блиск.

— Батьку, мені сьогодні було дуже неприємно за тебе, — сказала Оксанка.

— А що сталося? — здивувався Лопаточка.

— А сталося те, що я тепер дочка знаменитого бюрократа й безвідповідального чиновці, — і голос дівчини затремтів од образи і сліз.

— Та як ти смієш? — обурився Лопаточка.

— От так і смію! — ображено відповіла Оксана. — На, почитай!..

Оксанка порилася в своєму шкільному портфеліку, що лежав на канапі й, плачучи, подала батькові номер центральної газети.

— Це чорт знає що таке, — бурмотів Лопаточка, глянувши на велику статтю й карикатуру в газеті.. Ну, хіба я тягну, я ж погоджую...

— По півроку?

— Молода ти ще, дочко! — роздратовано відповів Лопаточка. — Устаткувати дитячий майданчик це раз плюнуть! Але устаткуєш, не погодивши, а високому начальству не сподобається стиль якоїсь гойдалки. Й от на паршивому стилі твій батько може зламати собі голову.

— Тоді ти підкидаєш той стиль іншим — хай вони ламають.

— Правильно! Хай подумають.

— А ті іншим.

— А як же, питання треба утрамбувати з усіх боків.

— Ви й трамбуєте по півроку.

— Такий порядок!..

— Порядок?! А газета пише, що це не порядок, а...

— Годі!!! — гримнув Савелій Порфирович.

— У школі, чи де, це тебе навчали так розмовляти з батьком?!

— Чинуша ти, а не батько!.. — випалила Оксанка й, плачучи, вибігла з кімнати.

Третій удар Лопаточці було нанесено вранці другого дня.

Це правда, — спитав у нього шофер, що нашого Анатолія Борисовича зняли з роботи?

— Що?! — у Савелія Порфировича раптом перевернулося серце.

— А мені ваша секретарка сказала...

Так, це була правда. Керівника установи Анатолія Борисовича дійсно зняли з роботи.

Викликаний до нового керівника, Савелій Порфирович на тому місці, де він звик бачити Анатолія Борисовича, побачив нову людину.

— Иш, начальник! — майнула думка. — Звук там командувати, тепер тут штурмувати почне! — Й у Лопаточки знову перевернулося серце.

— Що це таке? — сухо спитав новий керівник, подаючи йому якийсь папірець.

РАЗ ПЛЮНУТЬ!..

Малюнки В. Литвиненка.

— Це обурливо! Чому така брудна тарілка?!

— Чи варт хвилюватись, товаришу. Адже це раз плюнуть!

Савелій Порфирович глянув і мало не зомлів. Це був піврічної давності лист з лазнепрального тресту. Дирекція вимагала дозволити, нарешті, закупити партію нових шайок за рахунок прибутків міської лазні. Упоперек листа було написано резолюцію: «Погодити з трестом зелених насаджень».

Який це ідіот написав? — видавив із себе Савелій Порфирович.

— Як? — здивувався керівник. — Це ж ваша резолюція.

— Моя? — Ні, я цього не міг написати.

— Але ж написали!..

— Кошмар!

— А це?

На проекті постанови про заощадження електроенергії була резолюція Лопаточки «Погодити з управлінням держтрудошадкас».

— Бред!

— Ні, товаришу Лопаточка, — сказав новий керівник після демонстрації ще кількох таких резолюцій, — це ваш порядок. Як ви сказали колись?.. «Керувати — значить наперед передбачати, з ким погодити... коли сказати «пас», а коли битися до «без козиря»... От і добилися!

— Не розумію, — простогнав Лопаточка, — нічого не розумію...

— А от підете на низову роботу й зрозумієте.

— На яку низову?

— На таку, де не треба писати цих резолюцій, а працювати.

В Лопаточці на якусь мить прокинувся відповідальний товариш.

— Але ж треба було погодити це рішення зі мною, — спалахнув він, — я ж керівний працівник!..

— Бог з вами, Лопаточко, — посміхнувся новий керівник, — який же з вас керівний працівник, коли ви, не погодивши не можете півроку придбати поганої шайки для лазні...

Савелій Порфирович вийшов з кабінету керівника. І не було вже в його ході отєї солідності, відповідальності, і нікому вже не здавалося, що його фігура випромінює якесь авторитетне керівне сяйво.

— Отак, — почув Савелій Порфирович у коридорі на свою адресу, — ходять тільки голі валети, які не знають, куди сховати свою наготу...

Ол. ГРОМОВ.

НЕ ДОПОМОГЛИ ДВІ БАБИ

«У Недригайлівському районі, Сумської області, від скуки можна захворіти. Культурних розваг ніяких, бо клубу нема. Приміщення для клубу є, але воно не ремонтване. Правда, дві баби кожного дня ціле літо в фойє в клубі глину місили, і райвиконком доручив голові планової комісії планувати роботу по ремонту клубу та нічого з того не вишло. І нема де в Недригайлівці проводити культурно-масову роботу».

Нічого значить не вишло, коли районний провід планував, а дві баби глину місили?

Може тоді навпаки зробити: хай дві баби планують, а районний провід глину місить? Спробуйте!

БІЛА ПЛЯМА

Єсть такий Лазорський район на Полтавщині і єсть такий районний центр Лазорки. Так у тих Лазорках нема лазні, нема кіно, нема фотографії, не тільки хоч маленького готелю а й кімнати для приїжджих нема.

Треба комусь помитися, чи в кіно побувати, чи сфотографуватися, чи переночувати — їдь або в Лубні, або в Гребінку.

Справді, дивно...

А придивіться, може й самих Лазорок нема?

Може то, як кажуть географи, біла пляма на земній кулі?

НЕ РАДИМО

«Чи не порадили б ви, — пишуть нам, — такого мила, щоб можна було нам намилити шню голові Камішевахської Райспоживспілки (Запорізька обл.) т. Філатову за те, що він закрив єдину в районному центрі голярню і що нам тепер нема де поголитися».

Не радимо! Навіщо ж йому милити шню, хіба на шні росте борода?

Шню, звичайно, мильте без мила, чого ми йому в Новому році й бажаємо.

А мило пригодиться для голярні, коли її знову відкриють!

НЕМОВЛЯТ СКРИВДИЛИ

У селі Козацькому і в с. Кам'янка, Борнславського р-ну (Херсонщина) обікрали злодії крамниці й забрали мануфактуру, що призначалася для новонароджених.

Просьте у нас поради, де шукати злодіїв і що робити з немовлятами?

Злодіїв шукайте не в Індії, і не в Африці, а в Козацькому і в Кам'янці.

Новонароджених любіть і виховуйте так, щоб, коли вони виростуть, ніколи у вас ніяких крадіжок не було.

Сторожеві скажіть, що, коли він удень іде по зайців, хай просить зайців, щоб увочі йому крамницю стерегли.

ЗИМА ЖІ

Малюнок Бе-Ша.

ПРИЙОМ
СКАРГ

— Ось, прийміть скаргу — послав «моліню», а вона прийшла через два тижні.

— Товаришу! Що ви вередуете, — яка ж таки «моліня» взимку?

НА ЛОВЦЯ І ЗВІР БІЖИТЬ

Малюнок В. Литвиненка.

— Ви куди це — у ліс на охоту?
— Ні, там вовки-и-ні!

ТОВАРИШУ ПЕРЦЮ!

В Черволянському кооперативі (Фастівського р-ну) ніколи не продаються пера. Учні молодших класів починають уже писати гусячими перами... Де ж беруть пера спекулянти, які продають, їх сотнями на базарі по 5 крб. за штуку? І що думають про це наші кооператори?

М. ПІЛЬКЕВИЧ

Київська область.

Від ПЕРЦЯ. — Нічого вони не думають, бо коли б думали, то учнівські пера були б в крамниці, а гусячі вставили б спекулянтам.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЦЮ!

У Рокитному (Київської обл.), як і в кожному районі, є свій промхарчоторг. А в ньому є своя пекарня, а крім пекарні, є в ньому також бухгалтер: Л. Райхман. Пекарня щодня випікає коврижку — для школярів початкової школи, а бухгалтер харчоторгу, також щодня, забирає цілих 2 (два — прописом, як пишуть бухгалтери) кілограми тих коврижок — для себе: на аналіз!...

Чи не заболить живіт у Райхман од таких жирних бухгалтерських «аналізів»?

Р. СТЕРИНА

м. Рокитне.

ТОВАРИШУ ПЕРЦЮ!

Запитай хоч ти завідуючого Куп'янським «Книгокультурторгом» тов. Мазура: чому це він продає в крамниці по одному блокноту обов'язково тільки вкупи з непотрібною грифельною дошкою?.. Один потрібний блокнот

коштує 1 крб., — одна ж непотрібна дошка — аж 6 крб.! Та й «дошка» ота — вона таки й зовсім не дошка: шматок товстого паперу натертий сажкою і на ньому печатка: «Артіль Оцетхімпром».

А от деякій категорії знайомих у крамниці продають по багато блокнотів, але вже без примусової «дошки».

А чи не краще було б т. Мазурові блокноти продавати тим, кому вони потрібні, а «грифельні дошки» рідним і знайомим?

М. СИНЬКО

м. Куп'янськ.
Харківщина.

ШАНОВНИЙ ПЕРЦЮ!

У параграфі 12 «Положення про взаємини керівних працівників залізничного транспорту» сказано, що командир має бути у всьому прикладом для підлеглих.

От наш командир т. Харитонов — начальник вагонної служби Південно-Донецької залізниці — часто у робочий час послав своїх підлеглих до дому чемодан віднести, то в майстерню взуття йому полагодити і т. д. Чи не можемо ми, беручи приклад з т. Харитонова, самого його послати кудись? Чи, скажімо, під три чорти, чи до дідька?

Дис. ПЕТЧЕР

м. Артемівськ

Від ПЕРЦЯ. — Ні, «під три чорти» — не можете, а до дому, щоб допоміг вашій дружині «авоську» з базару нести — можете.

ТОВАРИШУ ПЕРЦЮ!

Голова Тальнівської міськради (Київської обл.) тов. Жупанов задрив ковалям. У них, каже — «стук-гряк і п'ятак», а в міськраді ні молота, ні кувадла. І вирішив товариш Жупанов за кожний відтиск міськрадівської печатки на різних довідках брати по карбованцю.

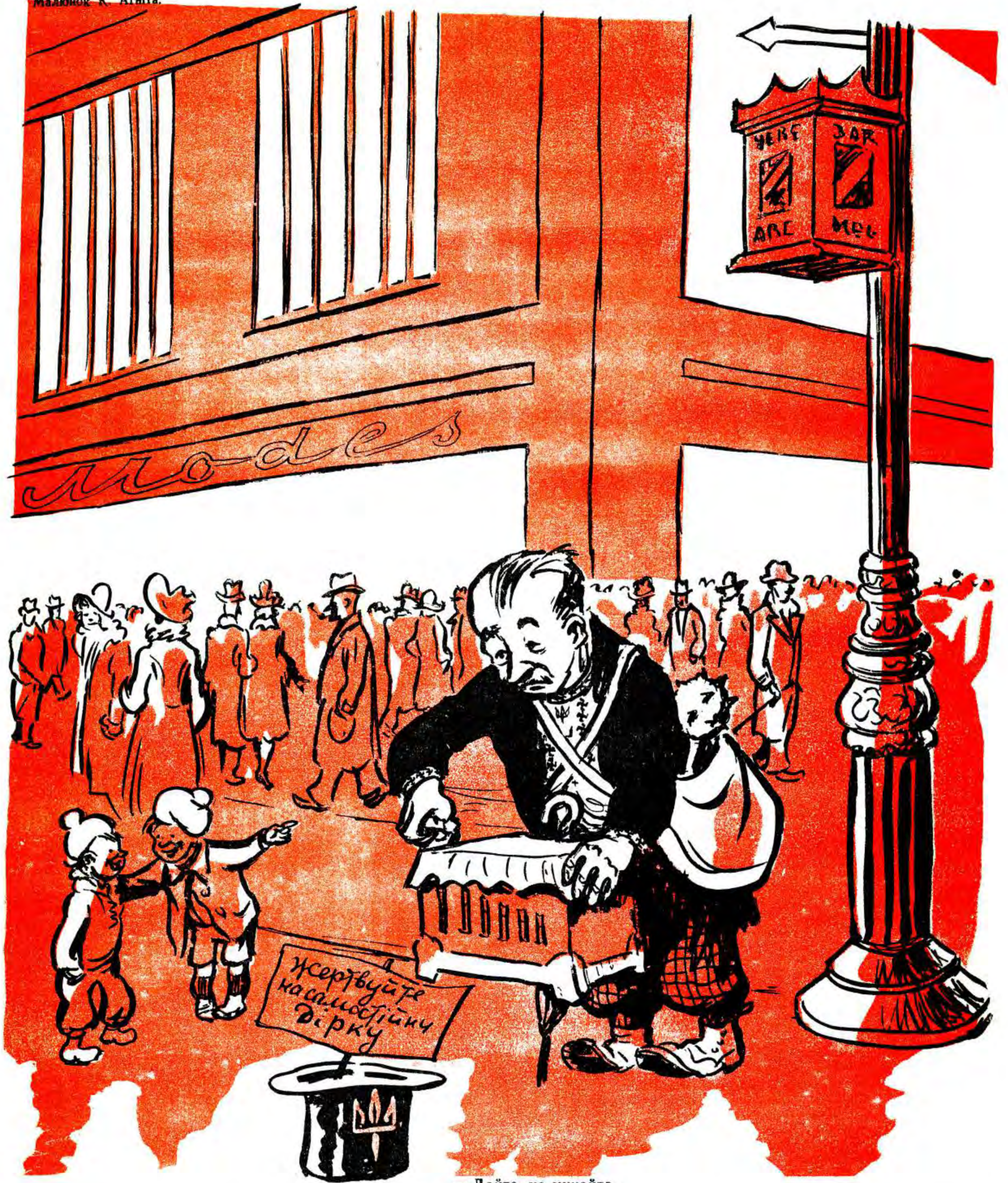
...Печатка, — каже голова, — гроші коштувала, треба її окупити.

І тепер «стук-гряк і карбованець як ніяк». Багато грошей настукав таким чином голова з секретарем, дивно тільки, що його досі ніхто не стукнув і не грякнув за беззаконня.

В. КОМСОМОЛЕЦЬ

Син колишнього «гетьмана» Павла Скоропадського, Данило, намагається організувати антирадянську кампанію в Канаді.

Малюнок К. Агніта.

— Дайте, не минайте...

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козлянюк, О. Козюренко, Л. Паламарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (на укр. мові). Підписано до друку 1/III — 1946 р. Стат. формат 72x105 см. 2 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.